

'ΕΙ ἀρχή μου είναι νὰ μὴν ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶναι ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Συνδρομὴ γιὰ τὴν Ελλάδα 12 δρ. καὶ γιὰ τοὺς ὄξω ἀπὸ Ἑλλάδος 15 δρ. προπληρωτέαις. Κάθε παράπονο κάθε πολίτου τυπóνεται τῆς δωρεῆς μόνο ἢ γνωστοποιήσεις πληρώνουν 50 λεπτὰ τὴν ἀρθίδα γιὰ τὴν κάθε φορά.

Ἀθήναι, 9 Ἰουλίου 1885

Ἄριθ. 140+138+106

Συμπαιγνία

λέγεται, ὅταν δύο ἄνθρωποι παίζουν μὲ συμφωνία πότε νὰ κἀνῃ ὁ ἓνας τὸν νικημένο καὶ πότε ὁ ἄλλος τὸν θυμωμένο καὶ τόνικητῆ, ὥστε νὰ τοὺς βλέπῃ ὁ κόσμος καὶ νὰ νομίζῃ πῶς εἶναι στὰ γερά κκι στὰ σωστά θυμωμένοι.

Αὐτοὶ δὲ οἱ ψεύτικοι καυγάδες τοῦ σῆκω σὺ νὰ κάτσω γῶ γίνονται πρὸς τὸ θεαθῆναι, ἤγουν γιὰ τὰ μάτια τοῦ κουτολαοῦ.

Ὅταν ὁ Κολόμβος πῆρε τὰ καράβια καὶ πῆγε πρὸς ἀνακάλυψι τῆς Ἀμερικῆς, ἐπῆρε ἓνα δρόμο ποῦ ναι μὲν δὲν ἤξευρε ποῦ θὰ τὸν βγάῃ, ἀλλὰ πάντα πάντα ἔλεγε πῶς θὰ τὸν βγάῃ σὲ ξέρα, σὲ στεργιά, δὲν ταξείδευε δηλαδὴ κουτουροῦ παζάρ, καὶ οὔτε ὅπου τὸν βγάῃ τι ἢ ἀκρη.

Εἶχε τὰ σχέδιά του καὶ πρὸ πάντων εἶχε τὴν ἀπόφασί του, καὶ ὅταν καταμεσῆς στὸ πέλαγος ἐπαναστάτησε τὸ πλήρωμα καὶ τοῦ ἔλεγε ἢ νὰ γυρίσῃ πίσω ἢ θὰ τὸν σκότωνε, ἐκείνος τοὺς ἀπάντησε μὲ μιὰ ἀφέλεια, ὅποιος θέλει νὰ γυρίσῃ πίσω ὁ δρόμος εἶνε ἀνοιχτός.

Καὶ τράβηξε μπρός καὶ πῆγε καὶ ἀνακάλυψε τὴ μεγάλην στεργιά τὸν Νέο κόσμο.

Τοῦτοι δὴ λοιπὸν οἱ πολιτικοὶ μας τὰ δυὸ αὐτὰ κενέφια, ὁ Πετρέλαιος καὶ ὁ Σουμαδάκιος μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι μᾶς παίζουν ἓνα παιγνίδι ἐκ συμπαιγνίας, ἐκ συμφωνίας δηλαδὴ, τὸ πέσε σὺ νὰ κάτσω ἐγὼ νὰ κάνω πιδ χειρότερα ἀπὸ σένα, καὶ ἐμεῖς ἀπὸξω τοὺς βλέπομε σὰν χάγιδες νὰ τσακόνωνται καὶ νομίζομε πῶς τὰ κάνουν μὲ τὰ σωστά τους.

Παίζουν δηλαδὴ στὴν καμπούρα μας ἀπάνω, γιὰ τί ἄλλο εἶνε αὐτοὶ οἱ νόμοι ποῦ κάθε ἐξαμηνία φτειάνουν καὶ χαλοῦν παρὰ ἓνα ἄτιμο παιγνίδι ποῦ μᾶς κατάντησε πλέον μὲ τοὺς πολλοὺς καὶ καινούργιους κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ φετράδες νὰ μὴ ξέρωμε τί μᾶς γίνεται.

Εἶχαμε ὡς τὰ προχθὲς τὸν Πετρέλαιο ποῦ ἀποφάσισε καὶ εἶπε νὰ φέρῃ τὴν ἀναμόρφωσι τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ ἔκανε μὲς τὰ ὄξω, ἐπῆγε ν' ἀνακαλύψῃ τὴ Νέα γῆ, ἀλλὰ τᾶκανε σὰν τὰ μούτρα του καὶ τὸ πλήρωμά του, οἱ πωλημένοι βουλευταὶ του ἓνας ἓνας ἐπαναστάτησαν καὶ τὸν ἔφεραν σὲ θέσι ἀντίς γιὰ σωτηρία νὰ ρίξῃ τὸ σκάφος τῆς πατρίδος, ὡς καθως

λέν αὐτοὶ οἱ γραμματιζόμενοι, ἀπάνω σὲ ξέρα ὅπου τὸ κἀλλητε, ἀπάνω δηλαδὴ στὴ ξέρα τὴ φοβερὴ τῆς χρεωκοπίας.

Τώρα ἦρθε καὶ ὁ ἄλλος ὁ καρaboκύρης καὶ σὰν παρανταλισμένος δὲν ξέρει ποῦ πάει, καὶ ἐνῶ καταγίνεται νὰ ξεκολλήσῃ τὸ κολλημένο καράβι τῆς πατρίδας τὸ σπρώχνει νὰ κολλήσῃ περισσότερο, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὸ ξεκολλήσῃ οὔτε ὁ Ντουίλιος, ἀπὸ τὴ ξέρα τῆς φοβερῆς χρεωκοπίας.

Τὰ μεταξωτὰ βρακιά θέλουν πιδέξα σκέλια, ἀλλὰ τοῦτος ὁ Δεληγιάννης μόλις τὰ φόρεσε ἀπὸ τὴν ἀνεπιτηδιότης του τὰ καταξέσχισε καὶ τώρα φαίνονται τὰ γυμνὰ κανιά του, πῶς τίποτα ἄλλο δὲν εἶνε παρὰ ἓνας Νιανιαρδῆκιος, ἓνας δειλὸς ποῦ δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται.

Τὸν βλέπει τώρα ὁ ἄλλος ὁ Πετρέλαιος καὶ κάθεται καὶ γελᾷ σὰν νὰ τοῦ λέῃ—Χάρου καὶ σὺ τώρα λίγο καιρὸ τὰ κἀλλη τῆς ἄτιμης ἐξουσίας ὡς ποῦ νὰ ἔρθῃ πάλι ἡ ἀράδα μου νὰ τὴν ξαναγαλιάσω.

Βρίζονται, γίνονται σὰν τῆς ὀρνίθας τὰ ποδάρια καὶ ἔπειτα βγαίνουν παστρικοί, ἢ δὲ φοβέραις τῶν εἶναι σὰν ἐκεῖνες τῶν μικρῶν παιδιῶν ποῦ λέν:

— Πέρασε ἀπὸ τὴ γειτονιά μου νὰ σοῦ δείξω.

Ἡ συμπαιγνία τους ὁμως αὐτῆ, αὐτὰ τὰ ἀχρεῖα χωρατὰ τῶν πολιτικῶν μας δὲν βγάξουν σὲ καλὸ κεφάλι, διότι τὴ γάτα ἦτες ἀπὸ τ'αὐτιά ἦτες ἀπὸ τὴν οὐρὰ τὴν πιάσῃς πάντα θὰ σὲ τσουγκρανίσῃ μὲ τὰ μπροστινά της ἢ τὰ πισινά της.

Ἡ γάτα ἐν ὄσῳ τὴν δέρνει τινὰς ζαρώνει, ἀλλ' ἔρχεται στιγμὴ ποῦ ρίχεται καὶ τοῦ βγάξει τὰ μάτια, ὁ δὲ Λαός, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῖου τολμοῦν κάθε μέρα στὴ βουλή νὰ παίζουν καὶ νὰ τὸν κοροϊδεοῦν, ἀπόδειξε πάντοτες, ὅτι οὔτε τὰ πολλὰ χωρατὰ σηκώνει ἐκεῖνα ποῦ τὸν καταστρέφουν, καὶ ὅτι στὴν ἐσχάτη ἀπελπισία δὲν σπάζει μονάχα τὰ τσάμια αὐτῶν ποῦ ἔχουν τὴν ἀξίωσι νὰ τὸν διοικοῦν, ἀλλὰ ὅτι ἔχομε καὶ Ὁθῶνας γιὰ παράδειγμα ἔχομε καὶ Καποδίστριας.

Δὲν ξέρομε ἂν ἡ θάλασσα ἦνε στραβὴ ἢ στραβὰ ἀρμενίζομε, τὸ βέβαιον ὁμως εἶνε πῶς δὲν κάμε σὲ καλὸ δρόμο, καὶ εἰ τὸ τουλοῦμι ἄρχισε καὶ παρὰ φούσκωσε καὶ δὲν ξέρομε σὲ ποιοῦ μούτρα θὰ σπάσῃ.

Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γίνονται βέβαια σὲ μιὰ ἡμέρα καὶ σὲ δυὸ, ἀλλὰ ὅταν θὰ γίνουν γίνονται μιὰ καὶ καλή.

φύλαττε και ἄς βίξη ἓνα μάτι ἐκεῖ ὁ Κατζαντρῆς. Ἐνεκα δὲ τῶν στρυγκλῶν αὐτῶν ἀνγκάστηκα και μετακομίστηκα στὴ Νεάπολι.

Σημ. Παληαθρ. Ἐγὼ τοὺς Βαθρακονησῶτες τοὺς πέρνω γιὰ πολὺ καλοὺς ἀνθρώπους και μόνο ὅτι πέρνουν μιὰ δεκάρα τὸν τσίρο και πέντε γιὰ τὰ ψηστικά του, ὅσο γιὰ τῆς στρύγκλης ποῦ μοῦ λές νὰ περάσω νὰ τῆς ὄω, αὐτὴ τὴν ἀνοησία δὲν τὴν κάνω γιὰτί μορεῖ νὰ μὲ πνίξουν.

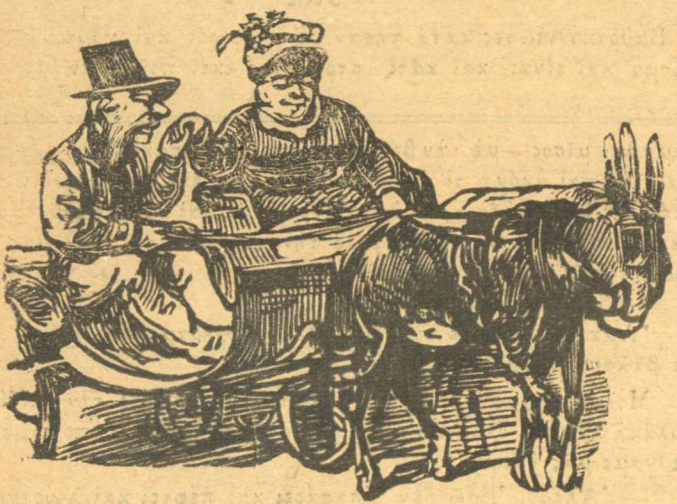

Δάσκαλος — Ὁχου, γυναικί μου, μὲ πάψανε.
Γυναικα. — Ἐγὼ σὲ διορίζω.

Ἐδῶ

μέσα εἰς τὸ τσαγκάριο τοῦ Μυτηληναίου ἔχομε ἓνα ὑπάλληλο ποῦ δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ κάνωμε τίποτα, τὰ βάνει μὲ ὄλους τοὺς καλφάδες, κορδελιάστρες, μουστερίδες και μὲ τὸν ἑαυτὸ του και ἀν δὲν συμμαζεῦτῆ, θὰ μᾶς φέρη σὲ θέσι νὰ τοῦ τῆς βρέξομε κάμμιά ὥρα και ἄς γίνῃ ὅ,τι γίνεῖ.

Σημ. Παλ. Τίς ξέρεῖ τί ζιζάνια εἶστε και σεῖς και τὸν φουρκίζεται τὸν ἀνθρώπο, ἔλα τώρα συχάσετε και μακρυὰ ἀπὸ ζυλικαῖς ποῦ λέτε νὰ τοῦ δώσετε, γιὰτί πήρε μαγκούρα δυνατὴ και τὴν φυλάει κρυμμένη γιὰ σᾶς, γιὰτί φοβάται νὰ τὴν πιάση στὰ χέρια μὴ τοῦ τὴν πάρετε.

Ἡ βουλή και ὁ Σουμαχδέκιος.
Λαός. — Ψάριακα!

Ἐδῶ

εἰς τὸ Γεράνι ἔχομε μιὰ λίμνη μέσα εἰς τὸν κεντρικώτερο δρόμο, ὅπου ὑποθέτει τινὰς ὅτι βρίσκειται εἰς τὴν λίμνη τῆς Κάρλας, ἡ ὁποία τίποτα ἄλλο δὲν διαφέρει ἀπὸ τούτην ἐδῶ, παρὰ μόνο ὅτι δὲν βγάξει και ψάρια και χέλια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐντὸς ὀλίγου πιστεύομε νὰ ἔχομε, ἐὰν δὲν φροντίση ἡ ἐπὶ τῆς ὑγείας τῆς πόλεως ἐπιτροπὴ νὰ γεμίση τὸ μέρος τοῦτο, γιὰτί πᾶμε νὰ σκάσωμε. Οἱ γείτονες.

Σημ. Παληαθρ. Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς ὑγείας ἔχει ἄλλαις σπουδαίαις δουλείαις και ἄλλαις ἀσχολίαις, ἤγουν νὰ μὴ κάνῃ τίποτα, και δὲν εὐκαιρᾷ καιᾶν καταμεσῆς τῆς πόλεως σχηματισθοῦν ὄχι λίμναις βρωμεραῖς ἀλλὰ και θάλασσαις.

Στυλίδα.

Ὁ ἀπὸ τρία χρόνια ἐδῶ ταχυδρομικὸς ἐπιστάτης μας ἔκανε καλὰ τὴ δουλειὰ του, δηλαδὴ εἶχε ὁ νοικοκύρης δικὴ του σφραγίδα και βούλωνε μ' αὐτὴ ὅσα συστημένα γράμματα ἀποσφράγιζε και σούφρωνε τὸν παρᾶ, τώρα λοιπὸν τσακώθηκε και εἶναι στὸ φρέσκο, και πρὸς γνῶσι τῶν ἄλλωνῶν ταχυδρομικῶν ὑπαλλήλων.

Σημ. Παληαθρ. Σὰν κι' αὐτὸν τὸν ταχυδρομιστὸ ἐπιστάτη κατὰ εὐτυχία ἔχομε πολλοὺς, ἀλλὰ ξέρουν και κάνουν τὴ δουλειὰ τους παστρικά. Ταχυδρομεῖα εἶναι αὐτὰ ὅπως κατάντησαν ἢ σουφροτήρια ;

Λάθε τὴν πάψη σου.

— Τί λές, ἀδερφε, κι ἐγὼ ἐρχόμουνα γιὰ προβιδαμῶ.

Στὰ

σύνορα εἶναι ἓνα χωριὸ Σμόλια τὸ μισὸ ἑλληνικὸ και τὸ μισὸ τούρκικο. Ἐκεῖ ἓνα ἀνδρόγυνο στὸ ἑλληνικὸ τσακώθηκε, φεύγει ἡ γυναῖκα και πάει στὸ τούρκικο, ἀλλὰ μιὰ μέρα τὴν παραμόνεψε ὁ ἀντρας τῆς και τὴν κυνηγοῦσε και αὐτὴ φεύγοντας μπῆκε στὸ ἑλληνικὸ. Τρέχουν οἱ τούρκοι νὰ τὴν πάρουν δὲν τὴν δίνου, οἱ δικοὶ μας, και ἀρχίζουν τὸ τουφεκίδι, ἐσκοτώθηκε κἀνένας. Ἀμέσως στρατεύματα και πολεμοφόδια ἀπὸ τὴ Λάρισα και οἱ τούρκοι ἀπὸ τὸ τούρκικο, ὅταν δὲ ἔφτασαν στὸ χωριὸ βρῖκαν τοὺς τούρκους και ἑλληνας στρατιῶτας και γλεντοῦσαν διότι τὰ συμβῆδισαν. Αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία ἡ σπουδαία ποῦ κόντεψε ν' ἀνάψῃ πόλεμος. Φτοῦ τὰ πῖθε μῦτι.

Εἰς τὸ Τυπογραφεῖον

τοῦ κυρ Τρίμη, ποῦ εἶναι ἐκεῖ κοντὰ στοὺς ἁγίους Θεοδώρους και ἀπέναντι τοῦ Γερμανικοῦ φούρνου, ἐκτυποῦνται προσκλητήρια κηδειῶν, και μνημοσύνων εἰς τιμὰς πολὺ συγκαταβατικάς, ἤγουν διὰ 50 ἀντίτυπα δρ. 5, διὰ 75 δρ. 6,50, διὰ 100 δρ. 8.

Ἡ νέαις μόδαῖς.